

Sygn. akt VI Ka 99/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak
Sędziowie:	SO Irena Śmietana (spr.) SO Piotr Żywicki
Protokolant	sekr.sądowy Aneta Zembrzuska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Marszyckiej

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013r.,

sprawy T. K. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 11 stycznia 2013 r., sygn. akt II K 986/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla pkt III dot. zobowiązania oskarżonego do naprawienia szkody,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka. 99/13

UZASADNIENIE

T. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia 18 kwietnia 2012r. do 20 kwietnia 2012r. w E. działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. K. (1) w łącznej kwocie 14.000zł poprzez pobranie zaliczki w kwocie 8.000zł oraz 6.000zł na wykonanie usługi budowy domku letniskowego, wiedząc o tym, że tej usługi nie wykona, czym działał na szkodę K. K. (1),

tj. o czyn z art. 286 par. 1 kk w zw. z art. 12 kk,

II. w kwietniu 2012r. w E. działając z góry przyjętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Ł. B. w kwocie 10.000zł poprzez pobranie zaliczki w kwocie 10.000zł na wykonanie usługi budowy schowka na narzędzia, wiedząc o tym, że tej usługi nie wykona, czym działał na szkodę Ł. B.,

tj. o czyn z art. 286 par. 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Rejonowy w Elblągu wyrokiem z dnia 11 stycznia 2013r. w sprawie II K. 986/12 uznał oskarżonego T. K. (1) za winnego tego, że:

- w okresie od 18 kwietnia 2012r. do 20 kwietnia 2012r. w E. działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. K. (1) w łącznej kwocie 14.000zł poprzez pobranie zaliczki w kwocie 8.000zł oraz 6.000zł na wykonanie usługi budowy domku letniskowego, wiedząc o tym że tej usługi nie wykona, czym działał na szkodę K. K. (1), czyn ten zakwalifikował z art. 286 par. 1 kk w zw. z art. 12 kk,

- w okresie od listopada 2011r. do kwietnia 2012r. w E. działając z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Ł. B. w kwocie 10.000zł poprzez pobranie zaliczki w kwocie 10.000zł na wykonanie usługi budowy schowka na narzędzia, wiedząc o tym, że tej usługi nie wykona, czym działał na szkodę Ł. B., czyn ten zakwalifikował z art. 286 par. 1 kk w zw. z art. 12 kk i ustalając, iż czyny te zostały popełnione w warunkach art. 91 par. 1 kk, na mocy art. 286 par. 1 kk w zw. z art. 91 par. 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 69 par. 1 i 2 kk w zw. z art. 70 par. 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat. Na mocy art. 46 par. 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz K. K. (1) kwoty 14.000zł i zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł oskarżony, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż oskarżony działając z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. K. (1) i Ł. B. poprzez pobranie zaliczek na wykonanie usług, wiedząc, iż usług tych nie wykona, co doprowadziło do nieuzasadnionego uznania, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów,

2. obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia:

a) art. 4, 7, 410 i 424 kpk wyrażający się w przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, przez dowolne, wybiórcze ich uwzględnienie, niepełną ocenę przy niedostatku prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przy jednoczesnym naruszeniu zasady obiektywizmu,

b) art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego, który w toku postępowania konsekwentnie i logicznie wyjaśniał, iż zawierając umowy z pokrzywdzonymi nie miał zamiaru nie wywiązać się z zawartych umów, co stanowi brak podstaw do uznania, że działał on z góry powziętym zamiarem,

c) rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 415 par. 5 kpk polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego na podstawie art. 46 par. 1 kk obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 14.000zł na rzecz K. K. (1), pomimo że o roszczeniu wynikającym z zarzucanego przestępstwa wcześniej rozstrzygnięto w postępowaniu cywilnym.

W odpowiedzi na apelację oskarżyciel posiłkowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie pkt III dot. obowiązku naprawienia szkody, zaś w pozostałym zakresie o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego była zasadna tylko w zakresie naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 415 par. 5 kpk, natomiast w pozostałym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z art. 415 par. 5 kpk obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo też o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Zakaz wynikający z art. 415 par. 5 zd .2 kpk odnosi się do każdego przypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody, a więc także określonego w art. 46 par. 1 kk. Przepis ten jednoznacznie wyklucza dopuszczalność rozstrzygania w różnych postępowaniach o tej samej szkodzie. Jeżeli zatem roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania lub też prawomocnie orzeczono, to nie jest możliwe ponowne orzekanie o obowiązku naprawienia szkody. Sąd nie powinien zatem orzekać o środku karnym przewidzianym w art. 46 par. 1 kk w sytuacji, gdy zachodzi tożsamość roszczenia, którego dotyczy wnioski o naprawienie szkody z roszczeniem, o którym prawomocnie orzeczono nakazem zapłaty. Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Jak bowiem wynika z akt sygn. IX Nc. 9941/12 Sądu Rejonowego w Elblągu w dniu 13 września 2012r. wydano nakaz zapłaty przeciwko T. K. (1), którym nakazano mu zapłatę kwoty 14.000zł na rzecz K. K. (1), zaś postanowieniem z dnia 14.11.2012r. nadano klauzulę wykonalności.

Z powyższego wynika, że zaskarżony wyrok został wydany z oczywistą obrazą art. 415 par. 5 kpk, ponieważ Sąd orzekając o zobowiązaniu oskarżonego do naprawienia szkody nie uwzględnił treści nakazu zapłaty. Z akt niniejszej sprawy wynika, że w dacie wydawania wyroku fakt wydania nakazu zapłaty nie był znany Sądowi I instancji, mimo iż pokrzywdzony K. słuchany był na rozprawie w dniu 28 listopada 2012r., jednakże nikt się go nie zapytał, czy wniosł ewentualnie pozew przeciwko oskarżonemu o zapłatę kwoty 14.000zł.

Mając powyższe na uwadze, wobec stwierdzenia naruszenia art. 415 par. 5 kpk oraz niewątpliwego wpływu tego uchybienia na treść rozstrzygnięcia należało zaskarżony wyrok zmienić i uchylić rozstrzygnięcie dotyczące zobowiązania oskarżonego do naprawienia szkody.

Ustosunkowując się natomiast do pozostałych zarzutów stwierdzić należy, iż całkowicie wybiórczo przytoczone przez skarżącego argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska były całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle zebranych w sprawie dowodów. Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, które następnie poddał wnikliwej i rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski co do winy oskarżonego K. w zakresie przypisanego mu przestępstwa. Przedmiotem rozważań były wszystkie istotne w sprawie dowody i zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sądu orzekającego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 kpk, a ponieważ jednocześnie nie zostało ono w żaden rzeczowy i przekonujący sposób podważone przez apelującego, dlatego też w całej rozciągłości zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.

Zdaniem Sądu Okręgowego całkowicie niezasadny był zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Sąd odwoławczy podziela ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że dla skuteczności tego zarzutu niezbędnym jest przedstawienie nie samej tylko polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu orzeczenia, lecz koniecznym jest wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się ten sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Temu zadaniu skarżący jednak nie sprostał, nie przytoczył bowiem w apelacji żadnych okoliczności, które mogłyby podważać prawidłowe wnioski Sądu orzekającego co do sprawstwa T. K. w przypisanym mu czynie. Szeroka i należyta umotywowana argumentacja Sądu Rejonowego zawarta w pisemnym wyroku, a dotycząca kwestii sprawstwa oskarżonego czyni zbędnym i nieracjonalnym powtarzanie tych samych racji i argumentów, które legły u podstaw zaskarżonego rozstrzygnięcia, skoro Sąd Okręgowy w całości ją podzielił. Wystarczającym zatem będzie odesłanie skarżącego do lektury uzasadnienia wyroku Sądu I instancji.

Zdaniem Sądu II instancji nie zasługiwał także na uwzględnienie zarzut obrazę art. 4 , 7 i 410 kpk. Sąd Okręgowy w pełni akceptuje utrwalony w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym przedmiotem zarzutów apelacji w oparciu

o przepis art. 438 pkt 2 kpk mogą być tylko konkretne przepisy prawa formalnego nakazujące bądź zakazujące dokonywania określonych czynności. Aby zatem skutecznie podnieść zarzut obrazy art. 4 kpk koniecznym jest wskazanie naruszenia konkretnych, szczegółowych przepisów, które wskazywałyby na naruszenie przez Sąd zasady obiektywizmu, a tego skarżący nie uczynił.

Odnosząc się natomiast do zarzutu obrazy art. 7 kpk stwierdzić należy, iż sąd orzekający, rozstrzygając o winie oskarżonego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje pod ochroną art. 7 kpk dopóki nie zostanie wykazane, że sąd I instancji oparł swoje przekonanie o winie oskarżonego bądź to na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Zresztą wspomniany zarzut nie może sprowadzać się do samej tylko polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku – jak ma to miejsce w przypadku apelacji lecz musi zmierzać do wykazania, jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sama bowiem możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu w ustaleniach faktycznych.

Reasumując należy stwierdzić, że Sąd orzekający po prawidłowym przeprowadzeniu przewodu sądowego poddał zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej i wnikliwej analizie, a tok swego rozumowania zaprezentował w jasnym i przekonującym uzasadnieniu. Ocena materiału dowodowego dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 4, 5 i 7 kpk, nie zawiera błędów faktycznych czy logicznych. Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, poza przedstawioną powyżej zmianą wyroku, w pozostałej części utrzymał go w mocy jako w pełni słuszny i trafny.